



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 291/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Legerským, Námestie sv. Anny 25, Trenčín, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 Co 746/2015-347 z 28. decembra 2015 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. apríla 2017 sa [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených

základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 746/2015-347 z 28. decembra 2015 a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu ďalšie konanie.

2. Napadnuté uznesenie bolo vydané v konaní, v ktorom sa sťažovateľ vystupujúci v procesnom postavení navrhovateľa domáhal proti odporcom v 1. až 3. rade vrátenia pôžičky a určenia neúčinnosti právneho úkonu a krajský súd ním (okrem iného) zrušil uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 12 C 149/2012-315 zo 4. júna 2015 v časti týkajúcej sa konania proti odporcom v 1. a 2. rade z dôvodu, že *„v tejto časti došlo k zastaveniu konania ex lege, ako následku vyplývajúceho z príslušných ustanovení ZoKR“*. Napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. februára 2016, a pretože sa sťažovateľ domnieval, že *„právny názor vyslovený Krajským súdom v Trenčíne... je svojvoľný a neudržateľný, v dôsledku čoho trpí Uznesenie vadou, ktorá má za následok závažné porušenie práva Podávateľa“*, v zmysle právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 (§ 458 a nasl. Civilného sporového poriadku) 1. decembra 2016 podal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie dovolania, v ktorom vyslovene uviedol, že si je vedomý toho, že *„nemá nárok na to, aby jeho podnetu bolo vyhovené, t. j. aby generálny prokurátor aj podal dovolanie generálneho prokurátora Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky“*.

3. Sťažovateľovi bolo 8. apríla 2017 doručené oznámenie Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. k. Kc 1/17/3300-7 z 3. februára 2017 o odložení jeho podnetu na podanie dovolania, z ktorého vyplýva, že *„nie je naplnená jedna zo základných požiadaviek zákona pre podanie dovolania generálneho prokurátora a to, že je potrebná ochrana práv podávateľa, nakoľko celé konanie bolo právoplatne zastavené práve z dôvodu návrhu samotného navrhovateľa“*.

4. V súvislosti s uvedeným oznámením sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že *„v ňom konštatovaný dôvod odloženia podnetu bez podania dovolania nie je v súlade so skutočným stavom veci“*, pretože *„sťažovateľ nikdy žalobu o zaplatenie 300.000,- € s príslušenstvom proti žalovaným 1) a 2) v predmetnej právnej veci Okresného súdu Trenčín*

č. 12 C 149/2012 späť nevezal“, a keďže sa „*nedomohol ochrany svojich práv ani formou tohto mimoriadneho opravného prostriedku*“, trvá na tom, že napadnutým uznesením krajského súdu mu „*bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že mu bolo znemožnené riadne pokračovať ďalej v uplatňovaní svojich majetkových práv v začatom súdnom konaní, čím došlo zároveň k neoprávnenému zásahu aj do jeho základného práva na vlastníctvo*“.

## II.

5. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní návrhu na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6. Judikatúra ústavného súdu stabilne zastáva názor, že (mimoriadne) dovolanie generálneho prokurátora predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže (mimoriadne) dovolanie generálneho prokurátora splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení v ňom vytýkaných.

Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ústavy), ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými čl. 6 ods. 1 dohovoru (porovnaj PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010).

7. Podanie (mimoriadneho) dovolania proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ak to vyžaduje ochrana práv a túto ochranu nemožno v čase podania dovolania generálneho prokurátora dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, je výhradným právom generálneho prokurátora, a teda nie je pre stranu (sporu) právne nárokovateľným opravným prostriedkom ani účinným a istým prostriedkom, ktorým by sa mohla domáhať ochrany svojich práv pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (porovnaj II. ÚS 23/2010). V súvislosti s uvedeným dvojmesačnú lehotu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti ústavnému súdu proti rozhodnutiu toho-ktorého všeobecného súdu nemožno počítať od doručenia posledného oznámenia generálnej prokuratúry, resp. prokuratúry nižšieho stupňa, o vybavení podnetu strany (sporu) na podanie (mimoriadneho) dovolania proti takémuto rozhodnutiu všeobecného súdu.

8. Napriek tomu, že sťažovateľovi je citovaná judikatúra ústavného súdu známa (bod 2), ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti nezistil, že by sa ochrany v záhlaví označených základných práv a slobôd vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu č. k. 6 Co 746/2015-347 z 28. decembra 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. februára 2016, domáhal v dvojmesačnej lehote vyplývajúcej z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na uvedené skutočnosti posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene a z uvedeného dôvodu ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

9. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že sa nemožno stotožniť s názorom sťažovateľa, ktorý na podporu svojich argumentov o prípustnosti sťažnosti poukazoval aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 320/2016 zo 17. mája 2016, pretože toto uznesenie neriešilo identickú procesnú situáciu, ale bolo vydané v konaní, v ktorom sa (iný) sťažovateľ domáhal ochrany svojich základných práv a slobôd rozhodnutím exekučného

súdu v lehote ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde bez predchádzajúcej intervencie generálneho prokurátora, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky do tohto konania.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2017